

Erdélyi Tea

Érintés

néha a történelem van a szemedben,
faltól falig kiélt életek,
szomorúság, remény,
a gyermek bizalma, valami
kemény, zárt gyémánt a szemed.
aztán kerek, kagylófényű opál,
benne olvadó, mézízű fény, a nap heve,
melegbarna föld, puha takaró –
tudom, a szemed elrejtene.
néha történetek suhannak át az arcodon.
ezer arcodon ezer mese.
mély árkokba burkolt fájdalom,
boldog percek selymes öröme.
néha a bőröd vaníliaízű,
áttetsző fényével vonja be a vágy,
máskor sós és kesernyés tenger,
izzó hullámait kezem szeli át.

Varázslat

Oldjuk el magunkat a csendtől,
lélegzetünket az éjszakától,
tagjainkat a várostól,
félelmünket a valóságtól,
álmainkat a nappaloktól,
képzeletünket az élettől,
vágyainkat a szerelemtől.
Oldjuk el magunkat a csendtől.

Kössük magunkat a felhőkhöz,
lüktetésünket a fákhöz,
bőrünk fényét a föld színéhez,
lépéseinket a nyárhoz,
mozdulatunkat a napsugárhoz,
hallásunkat az édes vízhez,
illatunkat a hold fényéhez,
tekintetünket egymáshoz.